

Arrest

nr. 164 970 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X,
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen X
en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen X en X, op 24 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 7 februari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is gesteund op medische problemen in hoofde van hun twee dochters. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 28 maart 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard en beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoekers dienen op 19 juli 2013 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is gesteund op medische problemen in hoofde van hun jongste dochter. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 5 september 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 24 september 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.07.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

nationaliteit: Armenië (rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 04/09/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de

schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter§3.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 5 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen, die verzoekers samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Aan [...]

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod van 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 28.03.2013, betekend op d.d. 19.04.2013”.

Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers in één verzoekschrift enerzijds een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt

afgewezen en anderzijds beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod aanvechten. Zij tonen in hun verzoekschrift evenwel de samenhang tussen deze bestreden beslissingen niet op duidelijke wijze aan. Ter terechtzitting gevraagd alsnog de samenhang te duiden tussen de aangevochten beslissingen stellen verzoekers te erkennen dat een voldoende samenhang niet voorhanden is. Zij benadrukken dat zij de beslissing genomen in het kader van hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als de belangrijkste beslissing beschouwen.

De Raad stelt dan ook vast dat in casu een voldoende samenhang tussen enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid inzake verzoekers' verblijfsaanvraag en anderzijds de inreisverboden, die een andere juridische en feitelijke basis hebben, niet blijkt. In deze situatie, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aangetoond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste – onvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de inreisverboden van 5 september 2013.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing van 5 september 2013 waarbij verzoekers' verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (hierna aangeduid als zijnde de bestreden beslissing).

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij verstrekken onder meer volgende toelichting:

“1. [...]

Deze motivering is echter niet afdoende, en het onderzoek van de arts-adviseur kan niet als voldoende zorgvuldig beschouwd worden.

Prima facie blijkt verzoeksters aandoening erg ernstig te zijn en aanleiding te geven tot de bescherming van artikel 3 EVRM en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Indien de behandeling zou worden stopgezet, zal dit overeenkomstig de standaard medisch getuigschriften dd. 29.04.2013 en 01.08.2013 immers zeer ernstige astma-opstoten met acute kortademigheid en zuurstofnood tot gevolg hebben, mogelijks met een fatale afloop. Verder kunnen er ook bacteriële surinfecties, pneumonie en sinusitis optreden. Verzoeksters' behandelende geneesheer geeft in zijn laatste medisch attest van 1 augustus 2013 duidelijk aan dat reizen op dit moment uitgesloten is.

Het medisch advies van de arts-adviseur is uiterst summier en komt stereotiep over. [...]

[...]

In casu stelt de arts-adviseur laconiek dat prognoses over mogelijke nieuwe opstoten van acute astma louter speculatief zijn, en dat er actueel geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dit is in flagrante tegenspraak met de rechtspraak van het EHRM, met het gezond verstand en met wat verzoeksters' behandelende huisarts heeft geattesteerd.

Uit het standaard medisch attest van verzoeksters' behandelende arts, die verzoekster reeds langere tijd volgt en die haar verscheidene malen persoonlijk onderzocht, blijkt dat verzoekster wel degelijk kampt met een ernstige aandoening. Verzoeksters' behandelende arts heeft haar een dagelijkse dosis medicijnen voorgeschreven, die verzoekster nog gedurende jaren zal moeten nemen. Indien deze behandeling zou stopgezet worden, zal verzoeksters' toestand er ernstig op achteruit gaan, met mogelijks zelfs fatale gevolgen. Daarnaast is het voor haar op dit moment medisch onmogelijk om te reizen. Dit vormen duidelijke indicaties van het feit dat verzoeksters' aandoening wel degelijk zeer ernstig is.

Dat de arts-adviseur er in slaagt om in weerwil van enige specialistische kennis ter zake en in weerwil van deze beschrijving en de rechtspraak van het EHRM de aandoening van verzoekster kennelijk niet ernstig te vinden, is hoogst opmerkelijk.

Het is prima facie duidelijk, en het wordt ondersteund door attesten van verzoeksters' behandelende geneesheer, dat de aandoeningen van verzoekster ernstig zijn en dat ze zijn waardigheid in de zin van artikel 3 EVRM serieus in het gedrang brengen.

2. *Er dient opgemerkt te worden dat de grond die door verwerende partij werd gebruikt om de aanvraag onontvankelijk te verklaren, werd ingevoerd bij artikel 2, 4° van de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (B.S. 6 februari 2012). Uit de voorbereidende werken blijkt dat deze zogenaamde medische filter tot doel heeft om oneigenlijk gebruik van de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tegen te gaan: "Deze "medische filter" laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging." (Parl.St. Kamer 2011-2012, DOC 53K1824/001, 4).*

Het advies van de arts-adviseur laat echter niet toe om daarin te begrijpen dat een 'manifest gebrek aan ernst' werd vastgesteld, enkel dat het leven of de fysieke integriteit van verzoekster heden niet onmiddellijk in gevaar is. Deze twee zaken kan men niet zomaar gelijkstellen.

Verwerende partij toont op geen enkel moment aan dat verzoeksters' ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en past de medische filter bijgevolg te beperkend toe. Indien verwerende partij meende dat er sprake was een ziekte die een manifest gebrek aan ernst vertoonde, had men dit moeten motiveren, quod non. De arts die verzoekster persoonlijk onderzocht stelde vast dat verzoekster wel degelijk ernstig ziek is, en er geen sprake is van een banale ziekte die het toepassen van de medische filter zou kunnen rechtvaardigen. Zonder een correcte behandeling zal verzoeksters' ziekte immers leiden tot zeer ernstige astma- opstoten met acute kortademigheid en zuurstofnood, mogelijks met een fatale afloop. Verder kunnen er ook bacteriële surinfecties, pneumonie en sinusitis optreden. Tot slot geeft de behandelende geneesheer duidelijk aan dat reizen momenteel uitgesloten is. Men kan dit soort aandoening, die een fatale afloop kan hebben, moeilijk als niet ernstig beschouwen. Verwerende partij ging dan ook te kort door de bocht door verzoeksters' aanvraag tot medische regularisatie door middel van de medische filter onontvankelijk te verklaren.

[...]

5. *[...]*

Uit artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. De formele motiveringsplicht werd geschonden doordat de het advies van de arts-adviseur niet inging op verzoeksters' specifieke situatie, maar gebruikmaakte van een standaardsjabloon. Verder toont verwerende partij niet aan dat verzoeksters' ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont. Indien verwerende partij de medische filter gebruikt om een aanvraag tot medische regularisatie onontvankelijk te verklaren, is echter wel vereist dat deze beslissing afdoende gemotiveerd wordt, en dat aangetoond wordt dat er sprake is van een ziekte die manifest niet ernstig is. In casu werd hierover geen woord gerept. Tot slot is de motivering waarom er geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst manifest ontoereikend, en kan deze de beslissing niet schragen.

Zonder toegang tot de levensnoodzakelijke behandeling zal verzoeksters' gezondheid er zwaar op achteruit gaan. Een gedwongen terugkeer van verzoekster zou daarom ook een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken, zoals bepaald door artikel 3 EVRM.

[...]"

3.2.1. Verzoekers wijzen op de bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 die voorzien dat administratieve beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hoewel verweerder niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekers ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

3.2.2. De bestreden beslissing geeft aan te zijn genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en op grond van de in deze bepaling voorziene mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien een arts-adviseur vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM omvatten (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het EHRM, die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheids-toestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

3.2.3. Het advies van een arts-adviseur van 4 september 2013 waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat verzoekers samen met deze beslissing ter kennis is gebracht, en dat bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.07.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 29.04.2013 en de medische stukken d.d. 26.04.2013 en 01.08.2013 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De mentale retardatie was reeds voorwerp van mijn medisch advies d.d. 26.03.2013. Aangaande de bronchopneumonie die betrokkene doormaakte in april 2013 dient gesteld dat deze afdoende werd behandeld en actueel geen probleem meer kan stellen. Prognoses over mogelijke nieuwe opstoten zijn louter speculatief. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.2.4. Verzoekers betogen dat de motivering van dit advies niet als afdoende is te beschouwen, met name wat betreft de astmaproblematiek van het jongste kind. Zij benadrukken dat de behandelende artsen in dit verband stellen dat een stopzetting van de behandeling zeer ernstige astma-opstoten met acute kortademigheid en zuurstofnood, mogelijk met een fatale afloop, tot gevolg zal hebben en er daarnaast ook bacteriële surinfecties, pneumonie en sinusitis kunnen optreden. Zij benadrukken ook dat de behandelende geneesheer in zijn laatste medische attest van 1 augustus 2013 duidelijk aangaf dat reizen uitgesloten was. Zij stellen dat het gestelde door de arts-adviseur dat prognoses over mogelijke nieuwe opstoten van acute astma louter speculatief zijn, flagrant in tegenspraak is met het door de huisarts geattesteerde. Zij zijn van mening dat de formele motiveringsplicht is geschonden, nu het advies van de arts-adviseur niet of onvoldoende ingaat op de specifieke situatie en niet afdoende wordt gemotiveerd waarom de ingeroepen aandoening dan wel een manifest gebrek aan ernst zou vertonen. De gegeven motivering kan volgens hen de bestreden beslissing niet schragen.

3.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekers in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift van 29 april 2013 en een medisch attest van 26 april 2013 voorlegden, beide opgesteld door een kinderarts van het St. Vincentiusziekenhuis in Antwerpen. In deze attesten wordt melding gemaakt van enerzijds een ernstige mentale retardatie en anderzijds *“belangrijke astma met meerdere opstoten van kortademigheid en O2-nood, momenteel gepaard met bronchopneumonie”*. Er is sprake van een medicamenteuze behandeling en regelmatige bezoeken op de spoeddienst. Op de vraag naar de gevolgen en mogelijke complicaties bij stopzetting van de behandeling wordt geantwoord: *“zeer ernstige astma-opstoten met acute kortademigheid, O2-nood, mogelijks fataal”* en *“mogelijke bacteriële surinfecties – pneumonie sinusitis”*. De arts maakt er ook melding van dat indien er geen of onvoldoende behandeling of opvolging is er sprake is van *“zeer ernstige astma-opstoten, mogelijks nood aan intensieve zorgen”*. Er wordt ook vermeld dat het kind op dat ogenblik niet in staat is om te reizen. Het voorgelegde medisch getuigschrift van 1 augustus 2013 van de huisarts maakt eveneens melding van enerzijds een mentale en fysieke retardatie en anderzijds *“recidiverend astma, met ademnood – O2 nood en vaak bacteriële surinfecties”*. Zij benadrukt dat reizen uitgesloten is tot het kind enkele jaren volledig aanvalsvrij / klachtenvrij is en dat bij opstoten een adequate behandeling essentieel is, zo niet kunnen de aanvallen fataal zijn. Het attest vermeldt, als noodzakelijke medicatie voor de astma, een dagelijkse levenslang te nemen medicatie, evenals medicatie die enkel bij opstoten van infectie is vereist. Inzake de gevolgen van stopzetting van de behandeling wordt gesteld dat de opstoten fataal kunnen aflopen indien niet snel en adequaat wordt gereageerd.

3.2.6. Wat de mentale retardatie betreft, verwees de arts-adviseur naar het medisch advies dat hij op 26 maart 2013 reeds had uitgebracht. Verzoekers geven niet aan dat wat deze gezondheidsproblematiek betreft er sprake was van enig nieuw element, waardoor niet blijkt dat deze motivering niet als afdoende kan worden beschouwd.

3.2.7. Wat de astma-problematiek betreft, stelde de arts-adviseur vervolgens: *“Aangaande de bronchopneumonie die betrokkene doormaakte in april 2013 dient gesteld dat deze afdoende werd behandeld en actueel geen probleem meer kan stellen. Prognoses over mogelijke nieuwe opstoten zijn louter speculatief.”*

De Raad stelt vast dat, gelet op de voorgelegde medische stukken, de bronchopneumonie, zijnde een vorm van longontsteking, die zich manifesteerde in april 2013 kaderde in een bredere astmaproblematiek met meerdere opstoten van kortademigheid en O2-nood en regelmatige bacteriële surinfecties. Ook in het attest van 1 augustus 2013, dus na behandeling van de bronchopneumonie die het kind doormaakte in april 2013, weerhield de behandelende arts van het kind nog een noodzakelijke medicamenteuze behandeling voor de astma-problematiek, met mogelijk fatale afloop bij opstoten indien een adequate behandeling niet voorhanden is, en een onmogelijkheid om te reizen voor het kind gelet op deze gezondheidsproblematiek. Op deze bredere astmaproblematiek werd door de arts-adviseur in zijn medisch advies niet op duidelijke wijze ingegaan. Gelet op de voorziene motivering in het advies is het niet mogelijk te begrijpen waarom de in dit verband volgens de behandelende arts(en) noodzakelijke medicamenteuze behandeling en de onmogelijkheid om te reizen niet werden weerhouden. De arts-adviseur lijkt aan te geven dat prognoses over mogelijke nieuwe opstoten van astma louter speculatief zijn, doch zonder dat in dit verband wordt gemotiveerd in het licht van het vermelde in de voorgelegde medische stukken dat er actueel reeds sprake is van een astma-problematiek met *“meerdere opstoten”* en van *“recidiverend astma”* en waarbij wel degelijk een directe link wordt gelegd tussen de stopzetting van de behandeling en *“zeer ernstige astma-opstoten met acute kortademigheid, O2-nood, mogelijks fataal”*. Er blijkt aldus niet of onvoldoende op welke wijze de arts-adviseur tot zijn beoordeling is gekomen. Ook gaat de arts-adviseur op geen enkele wijze concreet in op de door de behandelende artsen weerhouden onmogelijkheid om te reizen. Indien de behandelende artsen formeel stellen dat reizen niet mogelijk is, komt het de arts-adviseur evenwel toe op gemotiveerde wijze te duiden waarom hij alsnog geen dergelijke onmogelijkheid aanvaardt. Zowel verzoekers als de Raad hebben in casu het raden naar de redenen waarom de door de behandelende artsen vastgestelde onmogelijkheid om te reizen niet werd weerhouden. De Raad stelt dan ook vast dat de arts-adviseur in zijn medisch advies niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd op welke gronden hij van oordeel is dat de astmaproblematiek geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf.

De beoordelingsvrijheid van de arts-adviseur bij het geven van zijn advies doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is

gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische getuigschriften waarin wordt gewezen op een chronische aandoening die een medicamenteuze behandeling vereist en op een onmogelijkheid om te reizen, niet worden aanvaard (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

3.2.8. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht is aangetoond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu deze beslissing onherroepelijk is aangetast indien het advies is aangetast met een onwettigheid of onregelmatigheid. Enkel de arts-adviseur is zo immers, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, bevoegd over te gaan tot een beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2013, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat het is gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2013 tot het opleggen van een inreisverbod.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS